

הוכן ע"י כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430

טל/פקס 6515004 • daf@dafyomi.co.il

בבא מציעא דף כז.

מהיכן לומדים את הדינים דלהלן?

אבידה ששטפה נהר מותרת	פטור מלהשיב אבידת עכו"ם אף שבאה לידו ²	פרט לאבידה שאין בה שו"פ שלא מחזיר ¹	
מו' דומצאתה ⁴	ומצאתה	אשר תאבד ³	לתנא קמא
אשר תאבד	ממנו ⁵	ומצאתה	לר' יהודה

בבא מציעא דף כז:

במה נחלקו אם יכולים להעיד על פלוני ע"פ מה שמכירים בו לאחר מיתה בשומא שהיתה בו?

לתירוץ רבא - אי סימנים דאורייתא	לתירוצי רבא - אי סימנים דאורייתא		ללימא כתנאי	
	לביאור ב'	לביאור א'		
שומא הוי סימן מובהק	שומא אינה משתנה אחר מיתה	אין שומא מצויה בבן גילו	סימנים דאורייתא	לר' אליעזר בן מהבאי - מעידים
שומא לא הוי סימן מובהק	שומא משתנה אחר מיתה	שומא מצויה בבן גילו	סימנים דרבנן	לרבנן - אין מעידים

¹ אביי סובר שאין מחלוקת בין התנאים, אלא רק "שמשמעות דורשים" איכא בינייהו – כלומר, מאיזה פסוק דורשים. ולרבא יש נפ"מ להלכה בפרוטה שהוזלה וחזרה והוקרה, דלת"ק שלמד מ"אשר תאבד" - צריך להחזיר כי בשעת האבידה היתה שוה פרוטה. ולמ"ד מ"ומצאתה" - פטור מלהחזיר דבעינן שיהיה בה שיעור מציאה משעת אבידה ועד שעת מציאה.

² ושלא תאמר שמה שנתמעט אבידת עכו"ם הוא רק מלטרור אבתרה, אלא קמ"ל שאפ"י אם כבר הגיעה לידו ג"כ פטור מלהשיבה.

³ לשון הפסוק (דברים כב: ג) "וכן תעשה לחמרו וכן תעשה לשמלתו וכן תעשה לכל אבדת אחיך אשר תאבד ממנו ומצאתה לא תוכל להתעלים".

⁴ ור' יהודה לא דורש את הו' לדרשא בפני עצמה.

⁵ לא משמע לו ש"ממנו" אתא לדרשא בפני עצמה, אלא הוא המשך לתיבות "אשר תאבד".